

По нѣкои отличительности въ языка на рѣкопи-
сь та, види-са, че или преводитель-тъ му не былъ
сърбинъ, или че преводъ-тъ послѣ не преминѣлъ
презь сръбска рецензія. По-главны отъ тѣзи отли-
чителности сѣ: а) употребеніе-то на а вмѣсто йоти-
рована-та ѣ ѣ: каа, мнѣгаа ѣмѣніа, сіа кнѣга;
б) по сръбскы лежаще-то въ нѣкои думы удареніе:
законъ, Мѣѣси ѣнъ рѣкомыи, принѣсти, не сѣтвори
ѣще сѣтвориши цѣроу сію храмѣнѣ; в) носова-та
а и ѣа поевява-са само въ основныя си звукъ ѣ, а
носовый-тъ ѣ звукъ и сѣвѣмъ са-изгубва, коѣто,
види-са, и у насъ преминѣло: плѣме, чѣдо, петъ, на-
чѣло, языкъ, вѣспрѣети вмѣсто древнѣе-то — плѣма,
чѣдо, начѣло, ѣзыкъ, вѣспрѣяти; г) носова-та ж
и ѣж, на коѣто у насъ сега не упазенъ само основ-
ный-тъ звукъ, тукъ стои редомъ замѣнена съ ѣ и ю.

Отъ древнѣе-то правописаніе са-види упазено:
а) употребеніе-то на ѣ, ако и по новыя ѣ почъркъ,
слѣдъ гърляны-тъ г, к, х: сіѣ кнѣгы, ѣ пакы; б) у-
потребеніе-то на тѣпы-тъ гласны ѣ, ѣ въ сръда-та
на думы-тъ, дѣто образовать слогъ: вѣсточны, ѣ вѣ
ѣкрѣстны вѣсѣк; в) употребеніе-то на йотирована-
та ѣа и твърдѣ рѣдко на ѣ само слѣдъ мека-та л:
послѣне ѣа глѣтъ.

Надстрочны знакове, освенъ ударенія-та и при-
дыханія-та, има и наеркъ' и надъ нѣкои гласны по
двѣ найскось чъртицы: си рѣчь, ѣ та, вѣк, ѣмѣкю ѣ,
ѣврѣнкы. Йоще камора-та не стои както въ сегашнія
періодъ на прим: чѣто, ѣще вѣ, мѣѣсѣа, ѣврѣе, ѣ кѣомѣ,